

Arrest

nr. 62 098 van 24 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. ALHAN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 14 december 1973 te Banjul. U bent van fullah afkomst. In januari 2009 kreeg u werk als nachtwaker bij de heer (B.B.). U woonde in een huisje op het terrein. In het grote huis woonde de eerste echtgenote van (B.) en haar zes kinderen. (B.) had nog een tweede vrouw waarbij hij ook tijd doorbracht. Meestal verbleef hij afwisselend twee dagen bij zijn eerste vrouw en twee dagen bij zijn tweede vrouw. In januari 2010 zag u (B.) op de televisie samen met de president en toen u hem hierover aansprak vertelde hij u dat hij voor de 'NIA' (National Intelligence Agency) werkte. Diezelfde maand bleef (B.) ineens langer weg dan gewoonlijk. U vroeg ernaar bij zijn eerste vrouw. Zij vertelde u dat (B.) problemen had en vermist was. Ze vertelde u dat ze zelf ook zou vertrekken samen met de kinderen. Twee dagen na haar vertrek kwamen er mensen naar (B.) vragen. U vertelde hen dat hij op reis was. Vervolgens brachten ze u een

brief. U ging met deze brief naar Al Haji, de vriend van (B.) omdat u niet begreep wat er in de brief stond. Volgens Al Haji ging het om een aanhoudingsbevel. Hij drukte u op het hart de brief goed bij te houden tot (B.) u zou contacteren. Een tijd later belde (B.) u. Hij vroeg goed voor het huis te zorgen en vroeg de brief op te sturen naar een adres in België waar hij zijn toevlucht gezocht had. In april 2010 kwamen vier mannen (B.) wederom zoeken. Ze kwamen meermaals terug. Toen echter bleek dat noch (B.) noch het arrestatiebevel terug te vinden was in het huis vroegen ze u waar het arrestatiebevel gebleven was en wat u ermee gedaan had. Ze doorzochten en vernielden het huis van (B.). Toen echter bleek dat ze nergens het arrestatiebevel aantroffen wilden ze u meenemen. U werd in één van de wagens geplaatst om overgebracht te worden naar de kantoren van de NIA. Onderweg kwamen jullie langs een verkeersongeluk waarbij enkele soldaten betrokken waren. Jullie stopten. U maakte van de gelegenheid gebruik om weg te vluchten. U liep naar het strand waar u enkele vissers aansprak. Zij wilden u wel helpen en u naar Senegal brengen. In Senegal leerde u een man kennen voor wie u ook als nachtwaker kon werken. Gedurende zes maanden werkte u voor hem. Omdat u in Senegal nog steeds niet veilig was vroeg de man of u met hem naar Europa wilde reizen. U stemde hiermee in. Op 9 oktober 2010 verlieten jullie samen Senegal. Jullie reisden via Spanje en Frankrijk. Op 10 oktober 2010 kwamen jullie in België aan. Op 11 oktober 2010 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde dat u vervolgd werd door de 'NIA' (National Intelligence Agency) omwille van het feit dat uw baas, (B.B.) vervolgd werd door de NIA, ze hem thuis niet aantroffen en het aanhoudingsbevel dat ze voor hem opgestuurd hadden verdwenen was (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 10 februari 2011, hierna CGVS, p.2).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal met betrekking tot de directe aanleiding van de vervolging waar u beweerde het slachtoffer van te zijn geweest niet geloofwaardig zijn daar ze vaak en op zijn minst bedenkelijk te noemen zijn.

U vertelde namelijk dat u zelf meegenomen werd door de mensen van de NIA omdat ze het aanhoudingsbevel voor (B.) dat ze voordien waren komen afgeven nergens meer terugvonden in het huis (zie verhoorverslag CGVS, pp.2-6). Er werd u door het Commissariaat-generaal gevraagd wat de mannen van de NIA precies van u wilden (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U repliceerde dat ze u nodig hadden, dat u hen zei dat de brief weg was, dat ze zeiden dat u hen die brief moest geven en dat als u dat niet deed ze met u zouden kunnen doen wat ze wilden (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U slaagde er echter niet in te verhelderen wat de mannen van de NIA nu precies van u verwachtten. Telkens u de vraag gesteld werd op het Commissariaat-generaal herhaalde u dat ze u nodig hadden omdat ze het aanhoudingsbevel nergens terugvonden in het huis (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Toen u hierop gevraagd werd waarom ze het aanhoudingsbevel terug wilden zei u dat ze het terug wilden omdat dat het bewijs was dat (B.) gezocht werd en omdat ze (B.) wilden arresteren maar die er nooit was als ze langs kwamen en ze dus het aanhoudingsbevel terug wilden (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Het is echter weinig aannemelijk dat de autoriteiten het aanhoudingsbevel nodig zouden hebben als bewijs dat (B.) gezocht werd, aangezien een aanhoudingsbevel op zich toch al uitgaat van de autoriteiten zelf. U was verder evenmin in staat enige logische uitleg te geven over waarom ze het aanhoudingsbevel zouden terugwillen. Ondanks meermaalse pogingen van het Commissariaat-generaal om duidelijkheid te verkrijgen over wat u precies bedoelde en wat de mannen van de NIA nu precies van u wilden, slaagde u er niet in hierover verheldering te brengen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat de mannen van de NIA het bewuste aanhoudingsbevel brachten in januari 2010 (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Indien ze het inderdaad terug zouden willen omdat ze (B.) nooit thuis aantroffen, is het dan ook op zijn minst bedenkelijk te noemen dat ze dit pas in april 2010, drie maanden later, probeerden te doen, toen ze u uiteindelijk wilden meenemen (zie verhoorverslag CGVS, p.2). Daarenboven dient gesteld te worden dat het toch op zijn minst verwonderlijk is dat, als ze iemand willen aanhouden, ze op voorhand of bij het niet aantreffen van deze persoon een aanhoudingsbevel zouden achterlaten (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Op deze manier zou de persoon die aangehouden diende te worden immers gewaarschuwd zijn en zou de mogelijkheid bestaan dat deze persoon op de vlucht gaat. Toen u hiernaar gevraagd werd op het Commissariaat-generaal, zei u dat het een groot probleem was voor hen omdat ze (B.) niet konden krijgen en tegelijk ze uiteindelijk het arrestatiebevel ook niet konden terugkrijgen (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Deze verklaring doet echter de bedenkingen die rijzen niet teniet.

Bovendien rijzen ook bij uw verklaringen met betrekking tot uw vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst een aantal vraagtekens. Zo zei u dat u vreest dat u bij terugkeer levenslang

opgesloten zal worden of gedood zal worden omdat het een grote misdaad is (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Toen u door het Commissariaat-generaal aangegeven werd dat nog steeds niet helemaal duidelijk was wat de misdaad was waarvan u beschuldigd werd, repliceerde u dat het over de brief ging (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Toen hierop door het Commissariaat-generaal gevraagd werd of het niet mogelijk was dat de mensen van de NIA u gewoon wilden ondervragen en daarna zouden laten gaan, zei u dat ze u meenamen en dat u het systeem kent, dat het serieus is (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U gaf hierover echter geen verdere uitleg. U voegde toe dat toen ze onderweg stopten bij een ongeval, u kon vluchten (zie verhoorverslag CGVS, p.7).

Verder dienen nog enkele bijkomende opmerkingen gemaakt te worden met betrekking tot uw verklaringen aangaande de redenen die naar u beweerde tot de vervolging hebben geleid waar u het slachtoffer van meende te zijn geweest. Zo bleek u totaal niet op de hoogte te zijn van wat de functie van (B.) was bij de NIA of welke positie hij daar innam, terwijl net zijn werk daar, naar u verklaarde, tot zijn vervolging en bij gevolg ook tot uw vervolging door de NIA hebben geleid (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Het enige wat u zei te weten was dat hij deel uitmaakte van het 'treatment team' van de president (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Ook met betrekking tot de problemen die (B.) had kan u geen verheldering brengen (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U stelde dat (B.) u vertelde dat hij problemen had door zijn werk bij de NIA (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Verder wist u niet waarover die problemen gingen (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u (B.) er niet meer over vroeg toen u hem aan de telefoon had nadien, antwoordde u dat niet gedaan te hebben en verder ook niet te weten waarover de problemen gingen (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Daar het de problemen van (B.) waren die naar u verklaarde tot uw problemen met de NIA hebben geleid en die uiteindelijk tot uw vlucht uit uw land van herkomst hebben geleid, mag toch verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de zogenaamde problemen van (B.), des te meer daar er verschillende personen waren bij wie u na de vlucht van (B.) informatie had kunnen inwinnen hierover, met name de eerste vrouw van (B.), (B.) zelf en zijn vriend Al Haji. U zei echter tot op de dag van vandaag nog steeds niet te weten wat het probleem van (B.) was en waarom hij problemen had met de NIA (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Uw verklaring dat u naliel verdere informatie te vragen over (B.) tast verder de ernst van uw vrees aan.

Gelet op voorgaande motivering in verband met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U was ten slotte niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Waar de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker er niet in slaagt te verhelderen wat de NIA van hem verwachtte, stelt verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor niet ten volle de gelegenheid heeft gekregen om uiteen te zetten wat de NIA van hem verwachtte en wat zij hem verweet. Wanneer verzoeker door de NIA geïnterpelleerd werd over de verblijfplaats van (B.) en hij het antwoord schuldig bleef, vreesde verzoeker terecht dat de NIA hem zou beschuldigen een handlanger te zijn van (B.) en deze persoon hulp te hebben verleend om onder te duiken. Bovendien kon verzoeker op vraag van de NIA het aanhoudingsbevel van (B.) niet overmaken. Gezien (A.H.) hem eerder had verzekerd dit document niet te verliezen, werd de vrees van verzoeker om een reëel risico te lopen versterkt. De vrees van verzoeker was niet ongegrond gezien de agenten van de NIA hem hebben aangehouden en wilden meenemen naar de kantoren van de NIA.

Wat betreft de vraagtekens die het Commissariaat-generaal plaatst bij de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn vrees bij terugkeer naar Gambia, poneert verzoeker dat hij ervan overtuigd is dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer gezien hij vreest te worden beschouwd als een handlanger van (B.) en hij voor de Gambiaanse autoriteiten niet de kans zal krijgen om zichzelf tegen deze beschuldiging te verweren.

Inzake de functie van (B.) en het misdrijf waarvoor hij wordt vervolgd stelt verzoeker dat slechts een beveiligingsambte was bij de woning van (B.), zelden rechtstreeks contact met hem had en gezien de

confidentiële aard van het werk van (B.) is het aannemelijk dat hij geen gedetailleerde informatie kan weergeven over de functie van (B.) bij de NIA of van het misdrijf waarvan (B.) beschuldigd wordt.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verweerder repliceert terecht dat verzoeker niet overtuigt waar hij stelt dat hij tijdens zijn gehoor niet ten volle de gelegenheid heeft gekregen om uiteen te zetten wat de NIA van hem verwachtte en wat zij hem verweet. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker herhaaldelijk gevraagd werd wat de NIA van hem wilde of wat zij van hem verwachtte waarbij de antwoorden van verzoeker zich steeds beperkten dat ze hem nodig hadden omdat ze het aanhoudingsbevel dat gericht was tegen zijn baas (B.B.) niet konden vinden. Verzoeker maakte echter geenszins melding van het feit dat hij vreesde verdacht te zullen worden van een handlanger te zijn van (B.B.) of van hem geholpen te hebben bij het onderduiken (administratief dossier, stuk 4, p.6-7). Evenmin heeft verzoeker dit gesteld toen hem op het einde van het gehoor gevraagd werd of hij nog iets wilde toevoegen aan zijn asielrelaas. Verzoekers stelling dat hij niet ten volle de gelegenheid heeft gekregen om uiteen te zetten wat de NIA van hem verwachtte en wat zij hem verweet kan niet worden aanvaard. Het kan dan ook niet aangenomen worden dat verzoeker zijn verklaringen *post-factum* aanvult of wijzigt om de terecht vaststellingen, zoals deze blijken uit zijn gehoor, in de bestreden beslissing te ondermijnen.

De Raad volgt verweerder waar die opmerkt dat het weinig ernstig is dat verzoeker, na confrontatie met de negatieve beslissing waarin gesteld wordt dat hij niet aannemelijk maakt waarom hij zou gevisieerd worden door de NIA, thans in het verzoekschrift kan aangeven dat hij vreesde ervan beschuldigd te worden een handlanger te zijn van (B.B.) of om hem geholpen te hebben bij het onderduiken. Zoals hoger gesteld vinden deze beweringen geen feitelijke grondslag in zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Ook toen hem gevraagd werd van welke misdaad hij zou beschuldigd worden door de NIA maakte verzoeker geen melding van deze feiten. Verzoeker verduidelijkt evenmin in zijn verzoekschrift op basis waarvan hij zijn vrees afleidt voor deze beschuldigingen, wat doet besluiten dat verzoeker zich enkel en alleen op vermoedens zijnentwege baseert.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Deze vrees of dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband dit risico concreet aannemelijk te maken. *In casu* heeft verzoeker geenszins zijn vrees om beschouwd te worden als een handlanger van (B.) aannemelijk gemaakt, zoals reeds hoger werd aangegeven. Evenmin overtuigt verzoeker waar hij stelt dat hij voor de Gambiaanse autoriteiten niet de kans zal krijgen om zichzelf tegen deze beschuldiging te verweren gezien verzoeker geen objectieve elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij in de negatieve aandacht van de autoriteiten staat dan wel officieel in beschuldiging werd of zou worden gesteld omdat hij een handlanger zou zijn. Verweerder beklemtoont dat het niet volstaat wanneer verzoeker louter verklaart een vrees voor vervolging te koesteren, hij dient deze vrees immers ook aannemelijk te maken, wat *in casu* niet het geval is.

Aangenomen kan worden dat verzoeker niet elk detail van het beroepsleven van (B.) kent doch niet dat hij totaal niet op de hoogte is van de functie van (B.) bij de NIA en de problemen die deze zou gekend

hebben. Redelijkerwijze kan verzoeker verwacht worden dat hij zich met betrekking tot deze functie en deze problemen van (B.) zou ingelicht hebben gezien diens problemen eveneens geleid hebben tot verzoekers problemen met de NIA, die uiteindelijk aan de basis liggen van een ingrijpende gebeurtenis in zijn leven, te dezen zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Dit geldt des te meer nu er verschillende personen waren bij wie verzoeker informatie had kunnen inwinnen, zoals de eerste vrouw van (B.), zijn vriend (A.H.) en (B.) met wie verzoeker telefonisch contact heeft gehad. Verzoekers gebrek aan kennis betreft de kern van zijn asielrelaas en brengt de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang. Het feit dat verzoeker nagelaten heeft enige informatie in te winnen, tast wel degelijk de ernst van zijn vrees aan.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker beroept zich op het feitenrelaas teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS